

Ποιος ήταν ο Σακαφλιάς;

«Στα Τρίκαλα στα δυο στενά, σκοτώσανε τον Σακαφλιά».

Με το τραγούδι αυτό -τεράστια επιτυχία- του Βασίλη Τσιτσάνη, το οποίο ηχογραφήθηκε το 1939 από την «His Master Voice» Ελλάδα με τον ίδιο τον Τσιτσάνη και τον Στράτο Παγιουμτζή στην εκτέλεση, ο Σακαφλιάς έμελλε να γίνει πασίγνωστος σε όλη την Ελλάδα, ταυτόχρονα όμως να γεννηθεί και ο θρύλος γύρω από αυτόν και τις περιπέτειές του.

Το τραγούδι όμως του Τσιτσάνη, δεν ήταν το πρώτο που αναφέρονταν στον Σακαφλιά. Ήδη κυκλοφορούσαν «αδέσποτα» στιχάκια (εικάζεται, πως ο Τσιτσάνης, απλά έβαλε αυτά τα στιχάκια σε μια σειρά), όπως γράφει και ο Ηλίας Πετρόπουλος στο βιβλίο του «Τα ρεμπέτικα» (από εκεί και η φωτογραφία, η οποία σύμφωνα με τον συγγραφέα, απεικονίζει τον Σακαφλιά). Εκεί καταγράφει ένα τραγούδι, το οποίο -σύμφωνα με τον συγγραφέα- τού το υπαγόρευσε ένας γεροντόμαγκας Μανιάτης κατάδικος, ο Κώστας Αντωνάκος. Παλιό μουρμούρικο της φυλακής, το έλεγαν γύρω στο 1930. Οι στίχοι του όμως δεν διασώζονται ολόκληροι:

«Τον Σακαφλιά σκοτώσανε
κι οι μάγκες μαραζώσανε».

Ο Πετρόπουλος, καταγράφει ένα ακόμα τραγούδι, το οποίο αναφέρεται επίσης στον Σακαφλιά:

*«Στα Τρίκαλα μες στη στενή,
βαρέσαν έναν μπελαλή.
Βαρέσανε τον Σακαφλιά
που 'χε ντερβίσικη καρδιά».*

Ποιος ήταν όμως ο Σακαφλιάς;
Εκδοχές αρκετές, αλλά και έλλειψη ισχυρών τεκμηρίων.

Μια από τις πιο διαδεδομένες απόψεις, είναι ότι ο Σακαφλιάς, ήταν φυσιογνωμία της πόλης των Τρικάλων και γυναικάς, που το πάθος του για τις γυναίκες (Σακαφλιάς -σύμφωνα με τους οπαδούς αυτής της άποψης- σημαίνει φίλος της σάρκας) το πλήρωσε με τη ζωή του, και εκτελέστηκε στην πλατεία της πόλης που αποτελούσε τον καθιερωμένο τόπο εκτελέσεων, καθώς ήταν ποινικός κατάδικος. Λέγεται ότι ο απλός και φτωχός κόσμος, τον αντιμετώπιζε με συμπάθεια, λόγω του ότι, «πεδίο δράσης» του αποτελούσαν αποκλειστικά οι πλούσιοι. Ο Τσιτσάνης, ενώ ήξερε την ιστορία, τον έβαλε να τον σκοτώνουν στα «δυο στενά» (ενδεχομένως λόγω «ποιητικής αδειάς»), συγκεκριμένο τόπο των Τρικάλων, ο οποίος τοποθετούνταν στα όρια των συνοικιών Βαρούσι και Μανάβικα, που αποτελούσαν τότε την παλιά πόλη των Τρικάλων. Λέγεται ότι, ο Σακαφλιάς είχε συλληφθεί (κατόπιν πληρωμένης -από κάποιον απ' τους πλούσιους στόχους του- προδοσίας) στα όρια της συνοικίας Βαρούσι, και πιθανολογείται, πως ίσως γι' αυτό ο Τσιτσάνης να τοποθέτησε εκεί τον θάνατό του.

Πέραν όμως απ' αυτήν την άποψη και την καταγραφή του Πετρόπουλου, υπάρχουν κι άλλες εκδοχές, σχετικές με την ταυτότητα του Σακαφλιά, με διάφορες παραλλαγές, απ' τις οποίες, δύο από τις επικρατέστερες, είναι οι ακόλουθες:

Πρώτη εκδοχή

Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή, το πραγματικό του όνομα ήταν Χαρίλαος Χαραλάμπους. Καπνεργάτης αρχικά και για ένα διάστημα, συνεργαζόμενος στη συνέχεια με τον αδελφό του στο Θησείο σε ένα οινοπωλείο (το οποίο έκλεισε γρήγορα μετά την καταδίκη σε εξαετή φυλάκιση του αδελφού και συνεταίρου του), μετά επιστάτης του Δήμου στην οδοποιία, πωλητής φρούτων στην αγορά έπειτα και άνεργος ή περιστασιακά εργαζόμενος τελευταία, μετά από ένα ατύχημα που είχε.

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες μαρτυρίες ήταν ψηλός, μελαχρινός, περήφανος και καλός μάγκας, και ωραίος άντρας.

Το περιστατικό που τον οδήγησε στην κατηγορία για φόνο

Το 1931 ο Σακαφλιάς, άνεργος, παντρεμένος, πατέρας 6 μικρών παιδιών και χήρος ήδη (η γυναίκα του έχει πεθάνει από φυματίωση), έχοντας παράλληλα και τη φροντίδα της ηλικιωμένης μητέρας του, κατοικεί με νοίκι σε ένα σπίτι στο Θησείο, του οποίου ιδιοκτήτης είναι ο Βασιλάκης. Αδυνατεί όμως να πληρώσει το νοίκι και ο ιδιοκτήτης τού κάνει για δεύτερη φορά έξωση από το σπίτι. Στην απολογία του στο δικαστήριο ο Σακαφλιάς θα πει πως μετά τον θάνατο της γυναίκας του παρασύρθηκε από ένα αυτοκίνητο και χτυπήθηκε σε πολλά μέρη του σώματός του, με αποτέλεσμα όχι μόνο να μη μπορεί να πληρώσει τα νοίκια που χρωστούσε, αλλά ούτε καλά-καλά να συντηρήσει την πολυμελή οικογένειά του. Και πως ανάλγητος ο ιδιοκτήτης μπροστά στη δυστυχία του, του έκανε έξωση για πρώτη φορά, η οποία όμως απορρίφτηκε, μιας και κατάφερε στο μεταξύ να συγκεντρώσει το ποσό που χρωστούσε και να το δώσει στον ιδιοκτήτη του σπιτιού. Επειδή όμως και πάλι στη συνέχεια καθυστέρησε μερικά νοίκια, μαζί και «τους φόρους Ούλεν και οδοστρωμάτων», ο ιδιοκτήτης τού έκανε για δεύτερη φορά έξωση. Ο Σακαφλιάς δεν πήγε στο δικαστήριο, δικάστηκε ερήμην του και έτσι γυρίζοντας ένα μεσημέρι σπίτι του, βρήκε τα λιγοστά τους πράγματα, τα παιδιά και την ηλικιωμένη μάνα του στο δρόμο. Υποστήριξε πως δεν αντέδρασε εκείνη τη στιγμή κατά του ιδιοκτήτη, παρά το θυμό του, αλλά κοίταξε να μεταφέρει τη φανίλια και τα λιγοστά τους πράγματα σε μια ξύλινη παράγκα που είχε στην Αγία Παρασκευή, εκεί που είχε πεθάνει η γυναίκα του. Και πως παρατηρώντας ότι ο ιδιοκτήτης του είχε κρατήσει το χωνί του φωνογράφου, μια εταζέρα και ένα χράμι, πήγε στο μαγαζί που διατηρούσε για να τα ζητήσει. Εκεί υποστήριξε πως προκλήθηκε από τον ιδιοκτήτη, πως ακολούθησαν διαπληκτισμοί μεταξύ τους, πως το φονικό όργανο, το μαχαίρι, ήταν του θύματος, πως βρισκόταν σε άμυνα και πως το φονικό έγινε όταν – στην προσπάθειά του να αμυνθεί – το μαχαίρι γύρισε και κτύπησε το θύμα, τον ιδιοκτήτη του σπιτιού. Επέμεινε μάλιστα πως δεν μετανιώνει για την πράξη του αυτή. Η απολογία του αυτή δεν έπεισε το δικαστήριο. Ο φόνος θεωρήθηκε εκ προμελέτης. Έπαιξε ρόλο και ο πρότερος βίος του Σακαφλιά, η εμπλοκή του σε παραβάσεις του ποινικού κώδικα, σε διαρρήξεις, μικροκλοπές και παράνομη οπλοφορία και η χρήση από αυτόν και άλλων ονομάτων πέραν του κανονικού επωνύμου του Χαραλάμπους, όπως: Σακαβιάς ή Σακαφιάς ή ή Σακαφλιάς ή Καραμιχάλης. Έτσι, μετά την καταδίκη του από το δικαστήριο, οδηγήθηκε στις φυλακές Τρικάλων, το 1931.

Η αιτία της δολοφονίας του Σακαφλιά

Στις φυλακές Τρικάλων θα έπεφτε δολοφονημένος από έναν συγκρατούμενό του και αιτία αυτού του φονικού ήταν το βιδάνιο της φυλακής. Όπως γινόταν σχεδόν σε κάθε φυλακή του Μεσοπολέμου, οι κρατούμενοι έπαιζαν παράνομα παιχνίδια. Βιδάνιο ή γκανιότα έλεγαν το κατακράτημα ποσοστών που έκανε ο τσιρίμπασης, ο πιο νταής στην ομάδα των φυλακισμένων, ο «αρχηγός», σε αυτούς που έπαιζαν χαρτιά ή μπαρμπούτι. Κάθε φυλακή είχε έναν τσιρίμπαση και η γκανιότα ή βιδάνιο που αποκόμιζε από τα παιχνίδια αυτά ο τσιρίμπασης ήταν ένα αρκετά σεβαστό ποσό. Ο Σακαφλιάς έγκλειστος πια στη φυλακή των Τρικάλων παρατηρούσε τους κατάδικους που έπαιζαν πολύ μπαρμπούτι και το βιδάνιο που τράβαγε από αυτούς ο τσιρίμπασης και είχε τη φαινή ιδέα να το διεκδικήσει ο ίδιος για λογαριασμό του, να πάρει αυτός τη θέση του τσιρίμπαση. Δεν ήξερε όμως καλά τους νόμους του υπόκοσμου, τους κανόνες της μαγκιάς, που έλεγαν πως για να κάνεις στη φυλακή τον τσιρίμπαση, τον μπαρμπουτιέρη, έπρεπε να σε έχουν ακουστά τουλάχιστον οι μισοί κατάδικοι και μάλιστα το όνομά σου να τους προκαλεί και φόβο και θαυμασμό...

Ποιος σκότωσε τον Σακαφλιά;

*«...βρε Αντωνίτση κερατά
συ σκότωσες το Σακαφλιά...».*

Όλες οι μαρτυρίες συγκλίνουν στον Αντωνίτση ως φονιά του Σακαφλιά. Ο Μπαγιαντέρας ανέφερε πως ο ίδιος ο Αντωνίτσης ήταν ο τσιρίμπασης της φυλακής των Τρικάλων, αυτός έπαιρνε το βιδάνιο, άρα απ' αυτόν τον ίδιο διεκδίκησε ο Σακαφλιάς την «αρχηγία» και ό,τι αυτή συνεπαγόταν, με αποτέλεσμα τη δολοφονία του από τον Αντωνίτση. Ο Πετρόπουλος πάλι μεταφέρει τη μαρτυρία ενός κατάδικου, δις ισοβίτη, του Σωτήρη Γκόγκου, ο οποίος -σύμφωνα με τα λεγόμενά του- ήταν αυτόπτης μάρτυρας της δολοφονίας του Σακαφλιά. Σύμφωνα με τη δική του μαρτυρία, άλλος (ο οποίος δεν κατονομάζεται) ήταν ο τσιρίμπασης της φυλακής και όταν είδε στο πρόσωπο του Σακαφλιά την επερχόμενη απειλή να χάσει το βιδάνιο, έβαλε τον Αντωνίτση να τον σκοτώσει. Επομένως, σύμφωνα με αυτή τη μαρτυρία, ο Αντωνίτσης ήταν το εκτελεστικό όργανο της προσχεδιασμένης αυτής δολοφονίας. Ο Αντωνίτσης περιγράφεται ως ένας γεροντόμαγκας, με καλό όνομα στον κόσμο του κουρμπετιού, τον οποίο και υπολόγιζαν και σέβονταν οι άλλοι γιατί οι εξηγήσεις του ήταν πολύ μπεσαλήδικες.

Ο τόπος του εγκλήματος

Άλλο ένα σημείο τριβής είναι ο τόπος όπου έγινε η δολοφονία του Σακαφλιά, ο οποίος -σύμφωνα με το τραγούδι του Τσιτσάνη- είναι τα «Δυο Στενά». Είναι εξακριβωμένο πως ο Σακαφλιάς δολοφονήθηκε μέσα στη φυλακή των Τρικάλων. Με την άποψη αυτή συμφωνούν όλες οι υπάρχουσες αξιόπιστες μαρτυρίες:

- * Του Μπαγιαντέρα, όπως καταγράφεται στο βιβλίο του Κώστα Χατζηδουλή: «Βασίλης Τσιτσάνης - η ζωή μου, το έργο μου», από τις εκδόσεις «Νεφέλη».
- * Του Ηλία Πετρόπουλου στο βιβλίο του «Τα ρεμπέτικα».
- * Περιοδικό «Τρικαλινή Έκφραση» (Αύγουστος - Ιούλιος 1994), Βασίλης Πάνου.

«Δυο Στενά» ονόμαζαν δυο στενούς διαδρόμους ανάμεσα στο κυρίως κτήριο και τον ψηλό, εξωτερικό, τοίχο. Λέγεται πως στα «Δυο Στενά» γίνονταν συχνά οι εκβιασμοί και τα καθαρίσματα, οι τραυματισμοί και οι φόνοι.

Το όργανο του εγκλήματος

Ο Αντωνίτσης σκότωσε τον Σακαφλιά με το χερούλι, την ουρά, ενός τηγανιού. Η ουρά του τηγανιού υπήρξε ένα τρομερό παραδοσιακό όπλο της φυλακής. Έπαιρναν το τηγάνι, έκοβαν τα τρία πριτσίνια που στερέωναν την ουρά και στη συνέχεια την ακόνιζαν στις πλάκες της φυλακής, μέχρι να γίνει τόσο κοφτερή όπως το ξυράφι. Το έγκλημα, απ' ότι φαίνεται, προσχεδιάστηκε καλά. Κάποιος πλησίασε από την αυλή και φώναξε τον Σακαφλιά δήθεν για να του πει κάτι. Ο Σακαφλιάς πήγε στο παράθυρο κι έσκυψε για να δει, γιατί ο τοίχος ήταν πολύ χοντρός και το παράθυρο βρισκόταν σε βαθούλωμα. Καθώς ήταν σκυμμένος, ο Αντωνίτσης χωρίς να γίνει αντιληπτός από τον ίδιο το Σακαφλιά τον πλησίασε από πίσω και του κάρφωσε την ουρά στην πλάτη. Η ουρά διαπέρασε το σώμα του Σακαφλιά και βγήκε από το στήθος του. Ο Αντωνίτσης, όταν γέρος πια γύρισε στον Πειραιά - σύμφωνα με τον Πετρόπουλο- ήταν απομονωμένος και περιφρονημένος από όλους. Λέγεται πως αυτοκτόνησε πηδώντας μπροστά σ' ένα τρένο των ΣΠΑΠ.

Δεύτερη εκδοχή

Σύμφωνα με τον συγγραφέα του βιβλίου «Ο θρυλικός Σακαφλιάς», Δημήτρη Τσιγάρα, ο Σακαφλιάς ήταν ο Θωμάς Καβλιάς από το Καλλιφώνι της Καρδίτσας και επικαλείται προς τούτο, άρθρο της εφημερίδας ΣΚΡΙΠ της 6-7-1924, όπου στην σελίδα 5 καταγράφεται με λεπτομέρειες ένα φονικό που έγινε στην περιοχή...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΑΙΞΠΗΡΙΚΗ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΝ ΧΩΡΙΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΜΕΝΗ ΕΝΩ ΕΚΟΙΜΑΤΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΞΑΧΘΕΙΣΑΝ ΕΝ ΤΡΙΚΑΛΟΙΣ ΔΙΚΗΝ

Η Θεσσαλία ολόκληρος προ ολίγων μηνών συνεταράχθει από μίαν τραγωδίαν ομοίαν της οποίας δεν συναντώμεν εις τα εγκληματολογικά χρονικά της χώρας μας. Μια οικογένεια αποτελούμενη από τον πατέρα, την μητέρα και δυο κορίτσια, εκοιμήθησαν το βράδυ δια να μην εξυπνήσουν πλέον. Όταν την πρωίαν η ώρα είχε περάσει και η θύρα της οικίας όπου συνέβη το ζήτημα δεν ήνοιξε, οι κάτοικοι του χωριού Καλλιφωνίου της Καρδίτσας την διέρρηξαν και εισήλθον. Και είδον...

- 1) Τον αρχηγόν της οικογενείας Θωμάν Καβλιάν, φέροντα σφαίραν εις την κεφαλήν και τέσσαρες εως πέντε μαχαιριές εις το στήθος.
 - 2) Την σύζυγόν του, Μαγδαληνήν, με σφαίραν εις την κεφαλήν και με 4 μαχαιριές εις το στήθος, άλλας εις τους βραχίονας και άλλας εις τας χείρας.
 - 3) Την θυγατέραν των Βασιλικούλαν, ετών δεκατριών, με σφαίραν εις την κεφαλήν και τέσσαρας μαχαιριές επί του σώματος και άλλων εις τον ομφαλόν. Εκ της πληγής ταύτης, εχέθησαν τα έντερα του θύματος.
 - 4) Την μικροτέραν κόρην της οικογενείας Χρυσούλαν, δεκαετή μόλις με σφαίραν εις την κεφαλήν. Και τραύματα δια μαχαίρας εις το σώμα και τον ομφαλόν.
- Φυσικόν ήτο η θέα τον αιμορφύτων και κρεουργημένων πτωμάτων, το ξεκλήρισμα μιας ολοκλήρου οικογενείας να σκορπίσει την φρίκην εις τους ειρηνικούς κατοίκους του γραφικού χωριού του Θεσσαλικού κάμπου. Και αμέσως μετά την φρίκην, η απορία: Ποιος είχε τόσο μίσος εναντίον του δολοφονηθέντος, και να μην αρκестή εις τον φόνον του αλλά να δολοφονήση και την γυναίκα του, αλλά να δολοφονήση και τη γυναίκα του, και τα μικρά του

παιδιά;

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΣΠΑΤΑΛΗ

Όλοι οι Καλιφωνίται συνεφώνησαν εις το ότι ο δράστης, της στυγεράς δολοφονίας ήτο κάποιος εικοσιπέντε χρονών, εις τον εκ του χωριού Γουλόπουλος ονόματι.

Και επειδή αυτός ήτο στραβολαίμης - το χωρίον ολόκληρον μια φωνή έλεγε: Φονιάς είναι ο στραβολαίμης.

Αλλ' αυτός ο στραβολαίμης, ο έχων ψυχήν θηρίου, τι ήτο; Όπως κατετέθη εις την δίκην - η οποία εγένετο προ δεκαημέρου εν Τρικάλλοις - ήτο τύπος σπατάλου και εκβιαστού.

Ο εξάδελφος του θύματος Γ. Καβλιάς, κατέθεσε περί του βίου και της πολιτείας του ανδρός, τον οποίον βλέπεται εις την φωτογραφίαν, ληφθείσαν ενώ ούτος ευρίσκετο εις την φυλακήν, τα εξής:

Ο Γουλόπουλος γύριζεν χωρίς να εργάζεται και ένα μήνα προ του εγκλήματος πωλήσας τα καπνά των οικείων εσπατάλησε 10.000 - 11.000 δραχμές εις γλέντια και καφεσαντάν. Έπερνε δανικά και δεν τα έδιδε. Ο φονευθείς τον εδάνεισε πολλάκις συνέτρεχε δε και την οικογένειά του. Επήρε και από τον εξ Αμερικής ελθόντα εξάδελφόν του 1000 δραχμές τας οποίας εσπατάλησεν εις τα καφωδεία. Τας τελευταίας ημέρας προ του εγκλήματος, λόγω των σχέσεών του με το θύμα εγνώριζεν, ότι τούτο είχε 30.000 δραχμάς εκ πωλήσεως καπνού. Και προέβη εις το έγκλημα δια να τας πάρη.

Τα της σπατάλου ζωής του Γουλοπούλου, διαπιστούνται και παρ' άλλων μαρτύρων.

- Αυτός και για χίλιες δραχμές θα σκότωνεν άνθρωπο, κατέθετεν εις μάρτυρας. Και δια του στόματος πάντων των μαρτύρων, παρελαύνει ο βίος του Γουλοπούλου, σπαταλώμενος μαζί με τα χρήματα της οικογενείας του και των φίλων του παρ' ων εδανείζετο μεταξύ των καφωδείων και των ταβερνείων...

Σύμφωνα με έναν συγγενή του Καβλιά (εγγονός του αδερφού του), τον Κωνσταντίνο Καλιά (το σόι Καβλιά άλλαξε το επώνυμο, για ευνόητους λόγους), «Ο Θωμάς Καβλιάς, ο Γουλόπουλος και ο Τριγώνης ήταν φίλοι και κάνανε μαζί διάφορες κλοπές, ληστείες και απατεωνιές. Για κάποιο λόγο τα χάλασαν στη μοιρασιά και για λόγους εκδίκησης ο Γουλόπουλος και ο Τριγώνης σκότωσαν τον Καβλιά και ξεκλήρισαν ολόκληρη την οικογένειά του. Μπαίνοντας το βράδυ στο σπίτι, ο Γουλόπουλος και ο Τριγώνης, άρχισαν να μαχαιρώνουν πρώτα τον Θωμά Καβλιά. Την γυναίκα του την σκότωσαν στην προσπάθειά της να τους εμποδίσει, ενώ τα παιδιά του τα σκότωσαν γιατί είδαν το έγκλημα και θα τους πρόδιδαν. Μάλιστα πριν σκοτώσουν τα δύο κοριτσάκια τα ρώτησαν, αν τους γνωρίζουν; Όταν τα κορίτσια απάντησαν κλαίγοντας, «ναι σας γνωρίζουμε»! τότε τα σκότωσαν κι αυτά με τα μαχαίρια. Στο τέλος για να είναι σίγουροι οι δολοφόνοι ότι είναι όλοι νεκροί τους πυροβόλησαν με πιστόλι και τους τέσσερις στα κεφάλια, τους έδωσαν τη χαριστική βολή. Ο Θωμάς Καβλιάς είχε καλή περιουσία την οποία μοιράστηκαν μετά τέσσερις κληρονόμοι του...»

Σύνδεση Σακαφλιά και Θωμά Καβλιά

Ο Ηλίας Πετρόπουλος στο βιβλίο του «Τα ρεμπέτικα» αναφέρεται στην χρονολογία της δολοφονίας του Σακαφλιά ως εξής: «Σύμφωνα με τους θρύλους του υποκόσμου, ο Γιώργος Σακαφλιάς, (ή Σαρκαφλιάς ή Σακαβλιάς) ήτανε τύπος της παρανομίας, που τον σκότωσε το 1924, ο Αντωνίτσης».

Στην εκδοχή του Μπαγιαντέρα, στο βιβλίο του Κώστα Χατζηδουλή με τίτλο «Βασίλης Τσιτσάνης - η ζωή μου, το έργο μου», ο Μπαγιαντέρας αφηγείται σχετικά: «Όταν έγινε το έγκλημα ο Βασίλης ήταν μωρό παιδάκι και μετά φαίνεται άκουσε για το φόνο από άλλους παλιότερους στα χρόνια και έγραψε το τραγούδι».

Ο Βασίλης Τσιτσάνης γεννήθηκε το 1917 και όταν έγινε το έγκλημα ήταν επτά χρονών. Άρα σύμφωνα με τον Ηλία Πετρόπουλο, τον Μπαγιαντέρα και τους θρύλους του υποκόσμου, η χρονολογία της δολοφονίας του Σακαβλιά συμπίπτει με το δημοσίευμα του ΣΚΡΙΠ και τη δολοφονία του Θωμά Καβλιά η οποία έγινε το 3 Μαρτίου 1924.

Τη δεκαετία του 1930 στη λαϊκή μουσική της Ελλάδας κυριαρχούσε ο Παπάζογλου και ο Βαμβακάρης, οι οποίοι έγραφαν τραγούδια του υποκόσμου, μάγκικα και χασικλίδικα. Ο Τσιτσάνης επηρεασμένος από αυτά τα ρεμπέτικα τραγούδια του Βαγγέλη Παπάζογλου και του Μάρκου Βαμβακάρη τα οποία άκουγε από τα γραμμόφωνα έφηβος στα Τρίκαλα, θέλει να γράψει κι αυτός τέτοια τραγούδια.

Πρέπει όμως να βρει δικά του θέματα. Ρίχνοντας μια ματιά γύρω του, στο δικό του χώρο, τα ανακαλύπτει. Ο απόηχος ενός εγκλήματος που έγινε το 1924 και είχε συγκλονίσει την περιοχή, αποτελεί έμπνευση και καλή ευκαιρία για τη δημιουργία ενός τέτοιου τραγουδιού. Ο Τσιτσάνης παίρνει το θύμα του εγκλήματος, αυτόν τον τραγικό τύπο και τον κάνει ήρωα του τραγουδιού του. Ο Θωμάς Καβλιάς που δολοφονήθηκε μαζί με ολόκληρη την οικογένειά του, γίνεται ο ήρωας του τραγουδιού. Έτσι, γράφει το τραγούδι «Ο ΣΑΚΑΒΛΙΑΣ» και το ηχογραφεί το 1938...

*«Στα Τρίκαλα στα δυο στενά,
σκοτώσανε τον Σακαβλιά.
Δυο μαχαιριές του δώσανε
και κάτω τον ξαπλώσανε.*

Τέτοιο δερβίσιικο παιδί,
τον κλαίμε όλοι μας μαζί.
Δεν τον ξεχνάμε βρε παιδιά
τον φίλο μας τον Σακαβλιά»

Λόγω της προκλητικότητας του ονόματος Καβλιάς (=Καύλα - καυλιάρης - ο υπερβολικά φιλήδονος) ο Τσιτσάνης ενδεχομένως να πρόσθεσε μπροστά στο όνομα τη συλλαβή «Σα» και από Καβλιάς να το έκανε Σακαβλιάς. Ενδεχομένως όμως το όνομα να προέκυψε από Καβλιάς σε Σακαβλιάς εκ παραφθοράς καθώς υπέστη πολλές διαμορφώσεις λόγω της προφορικής διάδοσης από στόμα σε στόμα. Έτσι εξηγούνται και οι διαφορετικές αποδόσεις του ονόματος Καβλιάς, Σακαβλιάς, Σαρκαφλιάς, Σακαφλιάς.

Όσον αφορά για τον τόπο του εγκλήματος, σύμφωνα με το δημοσίευμα, ο Θωμάς Καβλιάς δολοφονήθηκε στο σπίτι του, στο χωριό Καλλιφώνι της Καρδίτσας. Πρέπει να επισημάνουμε ότι το 1924 που έγινε το έγκλημα, η Καρδίτσα διοικητικά υπάγονταν, ως επαρχία στο νομό Τρικάλων. Ο νομός Καρδίτσας συγκροτήθηκε το 1944.

Το αποτρόπαιο έγκλημα πήρε διαστάσεις και συγκλόνισε την κοινωνία των Τρικάλων αλλά και το Πανελλήνιο κατά τη διάρκεια της εκδίκασης της υπόθεσης των δολοφόνων, Γουλόπουλου και Τριγώνη. Η δίκη διεξήχθη στα δικαστήρια των Τρικάλων, τον Ιούλιο του 1924 και καταγράφηκε στη συνείδηση των κατοίκων ως έγκλημα των Τρικάλων. Ο Τσιτσάνης φτιάχνοντας το τραγούδι του, τον τόπο του εγκλήματος τον περιγράφει με το δίστιχο:

«Στα Τρίκαλα στα δυο στενά,
σκοτώσανε τον Σακαβλιά».

Εδώ ο Τσιτσάνης με την φράση «στα δυο στενά» δεν κυριολεκτεί, και δεν εννοεί στενά δρομάκια, ούτε εννοεί την φυλακή «στενή» αλλά περιγράφει με ποιητικό λόγο γενικότερα τον τόπο δυστυχίας. Τον όρο «στενά» τον συναντούμε σε πολλές περιπτώσεις στην ποίηση και στη στιχουργία, σαν «τόπος δυστυχίας». Υπάρχουν μερικά παραδείγματα άλλων ποιητών και στιχουργών που χρησιμοποιούν τον ποιητικό όρο «στενά».

Ένα άλλο στοιχείο που δένει με την υπόθεση Καβλιά ο θρύλος του Σακαφλιά είναι το επάγγελμά του. Πολλές φήμες φέρουν τον Σακαβλιά να ασκεί το επάγγελμα του καπνεργάτη. Στο Καλλιφώνι οι αγρότες ασχολούνται με την καπνοκαλλιέργεια και σύμφωνα με το δημοσίευμα του ΣΚΡΙΠ έχουμε την αναφορά η οποία λέει: *«Τας τελευταίας ημέρας προ του εγκλήματος, λόγω των σχέσεών του με το θύμα εγνώριζεν, ότι τούτο είχε 30.000 δραχμάς εκ πωλήσεως καπνού. Και προέβη εις το έγκλημα δια να τας πάρη»*. Ο Θωμάς Καβλιάς λοιπόν ήταν αγρότης, καπνοπαραγωγός.

Πηγές

klika.gr | tsigarasdim.blogspot.com | el.wikipedia.org